పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

"సవాబెర్ బిల్డింగ్"కథ -35

నవంబరు మాసం.

సమయం ఉదయం ఆరుగంటలయింది. పడకపైనుండి లేచి అడ్డుగా ఉన్న తెరలనుతొలగించి కిటికీని తెరిచాను. ప్రాతఃకాలంలోని చల్లని సమీరాలు ముఖాన్ని స్పర్శించి గిలిగింతలు పెడుతుంటే, ఇంకా నిద్రమత్తు వీడని కువైటు పట్టణాన్ని ప్రశాంతంగా వున్న పరిసరాల్ని గమనించడం అద్భుతంగా ఉంటుంది. మరోవైపు తూర్పు ఆకాశంలో ఎత్తైన బిల్డింగుల మాటునుండి ఉదయించే సూర్యుని లేలేత కిరణాలు నులివెచ్చగా తాకి పరవశాన్ని కలిగిస్తున్నాయి.

ప్రకృతి కూడా అమ్మలాంటిదే అనుకుంటాను. ఎన్నో అద్భుతాల్ని ఆవిష్కరించి ఆహ్లాదాన్ని కలిగించి ఆనందాన్ని హృదయంలో నింపుతూ ఉంటుంది. ఆస్వాదించే మనసు ఉండాలే కానీ.. అది మనసుకు ఎంతో సాంత్వనను చేకూర్చి ఓదార్పును అందిస్తుంది. సూర్యుడు మరింతగా పైకి ఎగబ్రాకి నావైపు తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు. తూరుపు ఆకాశం బంగారు రంగులో మెరిసిపోతోంది. ఉదయాన్నే నిద్రలేచి కిటికీ దగ్గర నిలబడి సూర్యోదయాన్ని ఆస్వాదించడం, పక్షుల కువకువలు వింటూ ఆనందించడం నా అలవాటు. చుట్టూ పరికిస్తూ.. చివరికి కుడివైపుకు దృష్టి సారించాను. అదిగో.. అటువైపు ఎత్తైన బిల్డింగుల మాటున శిథిలమయే స్థితిలో ఉన్న 'సవాబెర్ బిల్డింగ్' కొన్ని హృదయాల వేదనకు సాక్షిగా మౌనంగా నిలబడి ఉంది. తనలో ఎంతో దుఃఖాన్ని నింపుకున్నట్లుగా దిగులుగా నావైపు చూస్తోంది. దాన్ని చూసినపుడు హృదయం అంతులేని బాధకు లోనవుతుంది.

దాదాపు 26 సంవత్సరాలుగా ఎందరో స్త్రీల కన్నీళ్ళను, ఆవేదనను, ఆక్రోశాన్ని తనలో నింపుకున్న ప్రత్యక్ష సాక్షి ఆ సవాబెర్ బిల్డింగ్.

గల్ఫ్ యుద్ధంలో తల్లిదండ్రుల్ని, భర్తలను, బిడ్డలను కోల్పోయి, విధివంచితులై ఒంటరిగా మిగిలిపోయిన స్త్రీలకోసం కువైటు గవర్నమెంటు ప్రత్యేకంగా కట్టించి ఇచ్చిన సంక్షేమ గృహ సముదాయమే ఈ సవాబెర్ బిల్డింగ్.

దాదాపు పది బ్లాకులను ఒకే విధంగా డిజైన్ చేసి ఆ ప్రదేశంలో కట్టి, 1990 గల్ఫ్ యుద్ధంలో అందరినీ పోగొట్టుకొని, ఏ ఆధారమూ లేకుండా ఒంటరిగా మిగిలిపోయిన స్త్రీలకు ఒక్కో గృహాన్ని పంచిపెట్టారు. ఎంతో ప్రత్యేకంగా పిచ్చుకల గూళ్లలా కంటికి కనిపించే ఆ బిల్డింగ్‌ల వైపు చూసినపుడు గల్ఫ్‌యుద్ధంలో జరిగిన మారణహోమం గుర్తొస్తుంది. ఆత్మీయులందరినీ పోగొట్టుకున్న స్త్రీలు కార్చిన కన్నీళ్ళతో ఆ భవనాలను కట్టారేమో అనిపిస్తుంది. అక్కడి ఒక్కో ఇల్లు ఒక్కొక చరిత్రను చెపుతుంది. ఒక్కొక్క రూము ఒక్కొక్క స్త్రీ జీవిత గాథను ఆవిష్కరిస్తుంది. ప్రతి భవనమూ.. గల్ఫ్ యుద్ధం మిగిల్చిన గాయాల్ని, వాటినుండి స్రవించి ఏరులై పారిన రక్తానికి సాక్షిగా నిలుస్తుంది.

❖❖❖

అదిగో బ్లాక్ నంబరు ఒకటిలో ఉన్న పదోనంబరు ఇంట్లోకి వెళ్ళి చూసినట్లయితే.. అక్కడ, అర్ధరాత్రిపూట, అందరూ ఆదమరచి నిద్రపోయేవేళ, ఆ యింట్లోనుండి భయంకరమైన అరుపులు, కేకలు, రోదనలు వినిపిస్తాయి. నిద్రలోనుండి ఉలిక్కిపడి లేచే ఫాతిమా "వదలండి, దయచేసి ఎవరైనా వచ్చి నన్ను కాపాడండి. యా.. అల్లా ఎక్కడున్నావు నువ్వు? తొందరగా రా.. నా ప్రార్థన విను. ఈ కామాంధుల బారినుండి నన్ను రక్షించు. అయ్యో నన్ను రక్షించే వారెవ్వరూ లేరా? ఈ దుర్మార్గుల చేతిలో నా మాన ప్రాణాలు పోవాల్సిందేనా?

ఓ దేవుడా.. అదిగో అటువైపు చూడండి, ఆ ఘోరాన్ని ఆపండి. నా భర్తను కూడా కొట్టి హింసిస్తున్నారు. కాళ్ళు చేతుల్ని విరిచి వినోదిస్తున్నారు. పరపురుషుని నీడ సహితం నామీద పడకుండా నన్ను కాపాడిన నా భర్త ఈనాడు.. ఈ ఇరాకీ సైనికులు తన కళ్ళముందే నా శరీరంతో ఆడుకుంటుంటే, చూసి ఎలా భరించగలడు? అన్నలారా, అయ్యలారా మీకు పుణ్యం ఉంటుంది. దయచేసి మమ్మల్ని వదిలి పెట్టండి. మీ చెల్లెలిలాంటి దాన్ని, మీ బిడ్డలాంటిదాన్ని, నా భర్తను కొట్టకండి. ఆయన చాలా సున్నితమైనవాడు. దయచేసి వదిలేయండి." అంటూ.. జుట్టుపీక్కుంటూ గుండెలు బాదుకుంటూ అర్ధరాత్రిపూట అరుస్తూ ఉంటుంది. ఆ సమయంలో ఆమెను, ఆ అరుపుల్ని ఎవరూ ఆపలేరు. యుద్ధం ముగిసిపోయినా ఇంకా అదే భ్రమలో ఉంది ఫాతిమా. దాదాపు రెండుగంటలపాటు తనలోని శక్తి అంతా హరించుకుని పోయి అలసట శరీరాన్ని క్రమ్ముకునేంత వరకూ ఆమె అలాగే ఏడ్చి, అరిచి సొమ్మసిల్లిపోయి ఏ తెల్లవారురుఝామునో నిద్రలోకి జారుకుంటుంది.

❖❖❖

అటు ఆ ప్రక్కనే ఉన్న రెండో బిల్డింగ్ వైపు చూస్తే నాలుగో బ్లాకులోని రెండో ఇంట్లో ఉంటున్న నూరా పరిస్థితి చాలా దయనీయంగా ఉంటుంది.

ఇరాకీ సైనికుల చేతుల్లో చిక్కి మూడునెలలు వారి బందీగా ఉండి, హింసించబడి ఎన్నోసార్లు వారికి తన శరీరాన్ని అప్పగించి, అదృష్టవశాత్తు కొనప్రాణాలతో బయటపడింది నూరా. కానీ ఆమె అప్పటికే మూడవనెల గర్భవతి. తన కడుపులో పెరిగే బిడ్డను ఆమె ఎంతో అసహ్యించుకుంటుంది. అలావుండి..ఉండి హఠాత్తుగా వెక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడుస్తూ ఉంటుంది. అప్పటికే యుద్ధం జరగకముందే తన పినతండ్రి కుమారునితో నిశ్చితార్థం అయి పోయింది ఆమెకు. ఇంకో నెల తరువాత వివాహం జరపాలని నిశ్చయించి నిశ్చింతగా ఉన్నారు పెద్దవాళ్ళు. తన కాబోయే భర్తగురించి, భవిష్యత్ జీవితం గురించి ఎన్నో కలలు కంటూ సంతోషంగా ఉండేది నూరా. కానీ ఈ గల్ఫ్ యుద్ధం ఆమె జీవితాన్ని తల్లక్రిందులు చేసింది. కలల్ని కాలరాచింది. ఆశలన్నింటినీ సమూలంగా సర్వనాశనం చేసి తుడిచివేసింది.

ఆమె శరీరమంతా ఇరాకీ సైనికుల పంటిగాట్లు, గోళ్ళరక్కులు సిగరెట్ వాతలలో నిండిపోయి అసహ్యంగా కనిపిస్తోంది. తన ముఖాన్ని అద్దంలో చూసుకోవడానికే ఆమె భయపడుతోంది.

నెలలు గడిచే కొద్దీ పెరుగుతున్న తన కడుపును తడుముకుంటూ "వద్దు వద్దు. నువు నాకు వద్దు. నువ్వంటే నాకు అసహ్యం. నువు బయటికి రావద్దు. వచ్చావంటే నిన్ను చంపేస్తాను. నువు బతకడానికి వీల్లేదు. నువు నా జీవితానికే శాపం" అని అరుస్తూ గొణుగుతూ ఉంటుంది. ఆమెతో సంతోషంగా నిశ్చితార్థం జరుపుకున్న ఆమె పినతండ్రికొడుకు ఇపుడు అందవికారంగా తయారయిన నూరాను చూడటానికే ఇష్టపడలేదు. అంతేకాదు ఇరాకీల చేతుల్లో తన శీలాన్ని కోల్పోయి గర్భవతిగా నిలబడిన 'నూరా'ను తిరస్కరించి ఈ పరిస్థితిలో ఆమె భూమిమీద బ్రతకడం కంటే ప్రాణం తీసుకుని చనిపోవడమే మేలని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇరాకీ సైనికులు పెట్టిన హింసల కంటే అతడి ప్రవర్తన, మాటలు మరింతగా బాధ పెట్టాయి నూరా హృదయాన్ని. తనను పెళ్ళిచేసుకోకపోయినా ఫరవాలేదు కానీ.. కాస్తంత ఓదార్పు మాటలు పంచి వుంటే బావుండేది అనిపించింది. ఇందులో తన తప్పు ఏమిటో ఆమెకు అర్థకాక, చేయని తప్పుకు తానెందుకు శిక్ష అనుభవిస్తోందో తెలియక ఆమె హృదయం విలవిలలాడిపోతోంది. అందుకే ఆమె మానసిక స్థితి అలా తయారయింది.

ఇంకొంచెం వెనక్కి వెళ్ళి మరొక వరుసలో కట్టివున్న ఏదో బిల్డింగ్ లోపల వున్న ఆరో నంబరు ఇంట్లో ఉంటున్న శారా కథ చాలా విషాదకమైనది. తన కుటుంబ సభ్యుల ప్రాణాలు తన కళ్ళముందే పోతుంటే.. చూసి భరించలేక ఆత్మహత్య చేసుకుని చనిపోదామని భావించింది ఆమె. తనతో పాటు మిగిలిన తన అన్నకూతుర్ని చూసి చనిపోవాలనే ప్రయత్నాన్ని విరమించుకుంది ఆమె.

అటు ఇరాకీ బార్డర్ వైపునుండి యుద్ధం మొదలవగానే.. కొందరు జాగ్రత్తపడి ముందుచూపుతో వెంటనే బయలుదేరి ఇటు సౌదీ బార్డర్వైపు తమకార్లతో బయలుదేరారు. ప్రాణాలు దక్కించుకోవాలనే ధ్యేయంతో ఎన్నో శ్రమలను ఓర్చి.. భయాందోళనలతో ప్రయాణించి సౌదీలో ఉన్నా "తయఫ్" అనే పట్టణాన్ని చేరుకుని ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. కానీ కొందరు మాత్రం. అంత ప్రమాదం ఏమీ జరగదు అని భావించి నిర్లక్ష్యంతో తమ ఇండ్లలోనే ఉండిపోయారు. కానీ పరిస్థితి అధ్వాన్నంగా తయారయి పారిపోవడానికి కూడా వీల్లేకుండా కట్టడి చేసింది.

ఇరాకీ సైనికులు కనికరం కూడా లేకుండా ప్రతి ఇంటినీ, కార్యాలయాలనూ వదలకుండా శోధించారు. పారిపోయే వారిని వెంటాడి వేధించి వివిధ రకాలుగా హింసించారు. స్త్రీలను పాడుచేసి, ఎదురు తిరిగిన వారిని నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపేసారు. ఇళ్ళను, సంపదను దోచుకున్నారు. అలాంటి పరిస్థితిలో శారా ఆమె భర్త ముగ్గురు పిల్లలు ప్రక్కనే ఉన్న షాబ్ అనే ఏరియాలో నివశించే వాళ్ళు. సద్దాం హుస్సేన్ వచ్చి కువైటు మీదపడి యుద్ధం మొదలు పెట్టగానే వీరికి కొంచెం దూరంలో ఉన్న 'కాల్దియా' అనే ఏరియాలో ఉంటున్న తమ అమ్మగారింటికి వెళ్ళిపోయారు. పిల్లలతో ఒంటరిగా ఉండటం కంటే అమ్మగారింట్లో అందరూ కలిసివుంటే కాస్త ధైర్యంగా ఉంటుంది కదా అనే ఉద్దేశంతో వీళ్ళు అక్కడికి వెళ్ళారు.

'కాల్దియా' అనే ఈ ఏరియాలో కువైటు యూనివర్శిటీ ఉంటుంది కాబట్టి ఈ ఏరియాకు ఎంతో ప్రాముఖ్యత ఉంది.

మరుసటిరోజు ఇరాకీ సైనికులు కాల్దియా యూనివర్శిటీ మీద పడ్డారు. బల్లలు, కుర్చీలు విరగ్గొట్టేసారు. వస్తువులనన్నింటినీ ధ్వంసం చేసి విలువైన వాటిని దోచుకుని తమ ట్రక్కులకు ఎత్తించారు. యూనివర్శిటీలోని తరగతి గదులను తమ స్థావరాలుగా మలచుకున్నారు.

యూనివర్శిటీకి వెనుక వీధిలోనే ఉన్న శారా అమ్మగారిల్లు ఇంటిముందున్న పూల చెట్లతో ఎత్తైన స్థంభాలు నిలబెట్టబడి చాలా అందంగా కంటికి కనిపిస్తుంది.

అందుకే మొదట వారి దృష్టి ఆ యింటిమీద పడింది. వెంటనే కేకలు వేస్తూ సంతోషంగా వచ్చి ఆ ఇంటిమీద పడ్డారు.

మొదట ఇంటిముందున్న పూలతోటను నాశనం చేసేసారు. తరువాత ఇంటిమీద విరుచుకుపడ్డారు. ఇంట్లో ఉన్న వారినందరినీ గట్టిగా వాళ్ళని బెదిరించి ఒకవైపుత్రోసి కదలకుండా నిలబెట్టి ఇల్లంతా దోచుకున్నారు. గాజు సామాన్లు అద్దాలు పగలగొట్టేసి భీభత్సం సృష్టించారు. అంతటితో ఆగివుంటే బాగుండేది కానీ వాళ్ళు చాలా ఉద్రేకంగా ఉన్నారు. శారా చిన్న చెల్లి సమీర అప్పుడే పధ్నాలుగో సంవత్సరంలోకి ప్రవేశించింది. ఎదిగే శరీరాకృతిలో అందంగా వుండి ఆ పిల్ల వారి కంట్లో పడగానే వారి కళ్ళు మెరిసిపోయాయి. వెంటనే వారందరూ ఆ పిల్ల మీద పడ్డారు. ఒక్కడు కాదు ఇద్దరుకాదు, దాదాపు ఆరుగురు అక్కడే ఆ హాల్లోనే అందరిముందూ విచ్చలవిడిగా ఆ పిల్ల శరీరంతో ఆడుకున్నారు. ఆ విషయాన్ని కంటితో చూడలేక జీర్ణించుకోలేక భరించలేక శారా తల్లి కుప్పకూలిపోయింది. ఆ క్షణమే ఆ తల్లి గుండె ఆగిపోయింది. ఆ పిల్లను జుట్టు పట్టుకుని లాగి తీసికెళ్ళి తమ జీపులోకి ఎక్కించారు వాళ్ళు.

మరి ఆ పిల్ల బ్రతికివుందో, చచ్చిపోయిందో ఏమయిందో ఇప్పటికీ తెలియలేదు. ఆ అమ్మాయిని పట్టుకుని బలవంతంగా జీపువైపు తీసుకెళుతుంటే శారా అన్నగారు చూస్తూ ఉండలేకపోయాడు. పరిగెత్తుకెళ్ళి చెల్లెలిని వారి బారినుండి విడిపించడానికి ప్రయత్నించాడు. అంతే కోపంతో మండిపడిన ఆ సైనికులు తమకు అడ్డుగా వచ్చిన అతనిపైకి తుపాకిగుళ్ళ వర్షాన్ని కురిపించారు. అక్కడే ప్రక్కనే నిలబడి ఉన్న అన్న భార్య తన భర్తపైకి తుపాకి గుళ్ళు దూసుకురావడం చూసి పరిగెత్తుకెళ్ళి భర్తకు అడ్డంగా నిలబడింది. ఇద్దరి శరీరాల్లోకి ఒక్కసారిగా తుపాకి తూటాలు దూసుకుపోయి ఇద్దరూ ఒక్కసారిగా అక్కడే కుప్పకూలిపోయారు.

ఎవరూ కూడా ఎదురు నిలిచి మాట్లాడటం తమను ఎదిరించడం సహించలేని ఆ ఇరాకీ సైనికులు తమ సహనాన్ని కోల్పోయి ఒక్కసారిగా అందరివైపు తుపాకులను త్రిప్పి పిట్టల్ని కాల్చినట్లు కాల్చేసారు. అక్కడ ఉన్న పిల్లలు పెద్దలు నేలమీదకు జారిపోయి ప్రాణాలు ఒదిలేసారు. అప్పటికే స్పృహ కోల్పోయే స్థితిలో ఉన్న శారా తుపాకి గుళ్ళు తన ఒంటిని తాకకముందే నేలకు జారిపోవడంతో ప్రాణాలు దక్కాయి. కానీ ఏం లాభం? అందరినీ పోగొట్టుకుని అంతులేని దుఃఖంతో నిలబడ్డ శారాకు పదే పదే అదే భయంకరమైన సంఘటన కళ్ళముందు నిలిచి కలవరపెట్టసాగింది. జీవించాలనే ధ్యాస చచ్చిపోయింది ఆమెలో. కానీ తనతోపాటు ప్రాణంతో ఉన్న పాపకోసం బ్రతకాలనిపించింది. ఆ సమయంలో లోపలగదిలో నిద్రపోతున్న అన్నకూతురు కూడా తలుపుచాటున నిలబడి జరిగే భీభత్సాన్ని కళ్ళారా చూసింది. ఆ చిన్న వయసులో తన తల్లి తండ్రి కళ్ళముందే ఘోరంగా కాల్చి చంపబడటం ఆ పాప హృదయంలో ఆవేదనను రగిల్చింది. ఇరాకీ సైనికుల మీద తీవ్రమైన ద్వేషం, కోపం ఆ చిన్ని గుండెలో గూడుకట్టుకుని నిలబడ్డాయి.

తను పెరిగి పెద్దయ్యాక ఏదో ఒకరోజు ఇరాకీయుల మీద పగసాధించాలని నిర్ణయించుకుంది. ఆ పిల్ల ఎపుడూ ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉండేది. చేతుల గుప్పెళ్ళు బిగించి పట్టుకుని, పళ్ళు కొరుకుతూ కోపంగా తనలో తాను ఏదో గొణుక్కుంటూ ఉండేది.

శారా కళ్ళు తెరిచి స్పృహలోకి వచ్చేటప్పటికి హాస్పిటల్‌లోని బెడ్‌పైన ఉంది. ఎందుకు బ్రతికాను అని కేకలు వేస్తూ ఆ హాస్పిటల్‌లోని ఆరో అంతస్తు నుండి క్రిందికి దూకి ప్రాణాలు తీసుకోవడానికి ప్రయత్నించింది. కానీ అక్కడే ఉన్న నర్సులు సమయానికి చూసి పట్టి ఆపారు. బ్రతికి ప్రాణంతో ఉన్న అన్నకూతుర్ని కళ్ళెదుట నిలిపి ఆమెలో బ్రతకాలి అనే ఆశను కల్పించారు. అలా నిస్తేజంగా జీవం లేని జీవితాన్ని గడపసాగింది శారా.

ఆఖరి వరుసలో ఉన్న మొదటి ఇంట్లోని పరిస్థితిని గమనిస్తే గుండె తరుక్కుపోతుంది. అక్కడ మంచం మీద నిస్తేజంగా పడివున్న అయేషా కనిపిస్తుంది. "అమ్మా మాట్లాడవా? అమ్మా అన్నం తినవా?" అంటూ ఆ మంచం చుట్టూ తిరుగాడే నలుగురు పిల్లలు కనిపిస్తారు.

అయేషా పరిస్థితిని గమనించి తల్లడిల్లిపోయే ఆమె తల్లి హయాత్ కనిపించినవారికందరికీ అయేషా కథను, దీనస్థితిని వివరించి చెపుతూవుంటుంది ఇప్పుడుకూడా అయేషా తల్లి హయాత్ మాటల్లో మనం తప్పక వినాల్సిందే

ఆ రోజు 1990 ఆగస్ట్ 2వ తేదీన, సద్దాం హుస్సేన్ కువైటు దేశం మీద యుద్ధం మొదలుపెట్టగానే హయాత్ కుటుంబం మొత్తం తమ తమ కార్లల్లో సౌదీ బార్డరు వైపు పారిపోవడం మొదలుపెట్టారు. తన ఇద్దరు కొడుకులు కోడళ్ళు వారి పిల్లలు, నలుగురు కూతుర్లు, అల్లుళ్ళు, వారి పిల్లలు కలిసి మొత్తం ఇరవై రెండుమంది నాలుగు కార్లల్లో బయలుదేరారు. సరైన సమయానికి బయలుదేరామనీ కొన్ని గంటల్లో సౌదీ అరేబియా చేరుకుని ప్రాణాలు దక్కించుకోగలమని సంతోషపడ్డారు. ఎడారి దారుల్లో వారి ప్రయాణం మెల్లగా కొనసాగింది. వరుసగా ఒకదాని వెనుక ముందుకు సాగిపోతున్న వారి కార్లల్లో, ఆయేషా కుటుంబం ఉన్న కారుమాత్రం సగం దూరం వెళ్ళగానే ఆగిపోయి ఇక కదలనని మొరాయించింది. కాస్త కారు మెకానిజం తెలిసిన అయేషా భర్త, వారందరినీ ముందుకు వెళ్ళిపొమ్మనీ కారును తొందరగా రిపేరు చేసి తాను వారితో కలుసుకుంటానని చెప్పి వారిని పంపించేసాడు. ఎంత ప్రయత్నించినా ఆ కారును బాగుచేయటం అతనివల్ల కాలేదు. నిస్సహాయంగా ఆ ఎడారిలో అలా నిలబడి పోవల్సివచ్చింది. తమలాంటి ప్రయాణీకులు ఎవరైనా వస్తారేమో, సహాయం చేస్తారేమో అనే ఆశతో సాయంత్రం వరకు ఎదురు చూసారు. అది ఎడారి కాబట్టి, అక్కడ దారి అంటూ ప్రత్యేకంగా ఏమీ లేదుకాబట్టి ఎవరూ అటువైపు రాలేదు. నలుగురు పిల్లలతో భార్యతో కలిసి ఆ రాత్రంతా అక్కడే గడపాల్సి వచ్చింది. మరుసటి రోజున వారికి తిండి, త్రాగటానికి నీళ్ళు కూడా కరువయిపోయాయి. తెచ్చుకున్న కొద్దిపాటి ఆహారం, నీళ్ళు అప్పటికే అయిపోయాయి. పిల్లల బాధ చూడటం వారి వల్ల కాలేదు. మరుసటి రోజు మధ్యాహ్నం సమయంలో ఎవరైనా వస్తారేమో అని ఆశగా ఎదురు చూస్తుండగా దురదృష్టవశాత్తూ ఇరాకీ సైనికుల కంటిలో వీరు పడ్డారు. ఇక చెప్పడానికి వేరే ఏముంది? వయసులో ఉన్న స్త్రీని చూడగానే వారికి అంతులేని ఉత్సాహం వచ్చేసింది. మొదట అయేషా భర్తను కాళ్ళు చేతులు విరిచి కట్టేసారు. అయేషా శరీరంతో ఇష్టం వచ్చినట్లుగా ఆడుకుని వారు ఆనందించారు ఆమె రోదన ఎడారి రోదనే అయింది. ఏడుస్తూ వారి కాళ్ళకు అడ్డుపడుతున్న చిన్న పిల్లల్ని కాళ్ళతో తన్ని దూరంగా పడత్రోసారు. ఆఖరికి అయేషా భర్తను తమ ట్రక్కుకు త్రాడుతో కట్టి లాక్కెళ్ళారు. ట్రక్కుతోపాటు ఇసుకలో ఈడ్వబడుతూ కనుమరుగయిన భర్తను చూసిన అయేషా మతిస్థిమితాన్ని కోల్పోయింది.

సౌదీ అరేబియా చేరుకున్న అయేషా కుటుంబ సభ్యులు వీరికోసం ఆ రోజంతా ఎదురు చూసి అక్కడే దారిలో ఆగిపోయారేమో అని భావించి తిరిగి అదే దారిలో వెతుక్కుంటూ వచ్చారు.

అధ్వానంగా, అసహాయస్థితిలో ఎడారి ఇసుకలో పడివున్న అయేషాను, నలుగురు పిల్లల్ని చూసి వాళ్ళు రోదించారు. వాళ్ళందరినీ తమ కార్లలో వేసుకుని సౌది అరేబియా వైపు వెళ్ళి ప్రాణాలను దక్కించుకున్నారు.

ఆ తరువాత నెలలు గడిచినా అయేషా మానసిక స్థితిలో ఏ మార్పూరాలేదు. అలాగే మంచానికి అంటుకుపోయి నిస్తేజంగా బొమ్మలా కళ్ళప్పగించి గదిపైకప్పుకేసి చూస్తూ కాలం గడపసాగింది. నలుగురు పిల్లల్ని, అయేషాను, ఆమె ముసలితల్లి హయాత్ సంరక్షించసాగింది.

యుద్ధం ఎంత భయానకమైనదో, ఎంత భయంకరమైనదో కదా! అయిన వారి సమాధులపై పడి రోదించే ఆప్తుల కన్నీళ్ళతో కువైటు దేశం నిండిపోయింది.

ముఖ్యంగా స్త్రీల జీవితాలు యుద్ధం చేసిన గాయాలనుండి ఇంకా కోలుకోలేదు. ముందుతరం వారు ఇంకా ఆ రోజుల్ని గుర్తుచేసుకుంటూ ఆ సంఘటనలను కథలుగా చెప్పుకుంటున్నారు. కోల్పోయిన తమవారిని గుర్తుచేసుకుంటూ విలపిస్తున్నారు. బందీలుగా చిక్కి బ్రతికి ఉన్నారో లేక చనిపోయారో తెలియని వారికోసం ఏదో ఆశతో ఎదురుచూస్తూనే ఉన్నారు.

గల్ఫ్ యుద్ధం మిగిల్చిన గాయాలతో రక్తసిక్తమైన కువైటు దేశం ఇంకా ఆ రోజుల్ని తలచుకుని భయంతో వణికిపోతూనే ఉంది.

సర్వస్వం కోల్పోయిన ఒంటరి స్త్రీలకు, గాయపడినవారికి కేటాయించబడిన ' సవాబెర్ బిల్డింగ్' యుద్ధం మిగిల్చిన గాయాల గాధలకు, కన్నీళ్ళ కథలకు పుట్టినిల్లు. ఈ సవాబెర్ బిల్డింగ్‌ని చూసినప్పుడు ఒక భారమయిన నిట్టూర్పు గుండెల్లోంచి పెల్లుబికి బయటకు రాకమానదు

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments